

НЕ ПОВЕРНУТИСЬ В МОЛОДІ РОКИ . . .

З'являються традиції старечі
Чи від нудьги, чи й просто, без причин,
Не можу вже себе знайти надвечір –
Безсоння не пускає на спочин.

Підходжу зранку до твого портрета,
За звичкою вітаю з новим днем,
Та схаменусь, мов взяв не ту монету,
Відчую в серці знов знайомий щем.

Вервечкою проносяться повз мене
Події й кануть в Літу забуття
І камінцями тонуть, безіменні...
А десь видніється й кінець життя.

Лежу, жалкую з болем за минулим
Мов втраченим назавжди гаманцем –
Сумління із роками не заснуло
Та й давить хворе серце, мов свинцем.

Із радістю, але частіш із сумом,
Перебираю в пам'яті своїй
Минуле, та воно згаса без шуму,
Мов тане назавжди, у далечі.

Куди себе, старого, притулити?

Ділю лиш сам з собою самоту.
Для кого і для чого далі жити,
Заповнюючи буднів пустоту?

Бо не чекав, що немічність тягуча
В обійми візьме, щоб не відпускать,
Що самоту старість неминуче
Зустріну й буду з нею доживать.

Новим подіям, що мене чекають,
Не повернутись в молоді роки,
І чи зустрінуться вони, чи заблукають
В порогах десь мого життя ріки?

Дата написання вірша: 2023-09-18